

הנסיכה הרוטנת

חי פעם מלך שהשתוקק מאוד לבת, ושמח מאוד כשאשתו המלכה ילדה תינוקת. אך קצרה הייתה שמחתו, כי זמן קצר אחרי הלידה המלכה, אמא של התינוקת, חלתה ומתה.

המלך התאבל מאוד. עוד בזמן ההלוויה נשבע שלא יתחתן יותר לעולם, ויקדיש כל זמנו הפנוי לגידול וחינוך של בתו.

פייה סנדקית הייתה אמנם לתינוקת, אך המלך לא הסכים שמישהו יתערב בטיפול בבתו, והסנדקית, אשר לא הייתה רגילה שיזלזלו בדעותיה, נעלבה מהר ועזבה את חצר המלך בכעס רב.

לרחצת התינוקת הכינו תמיד אמבט זהב. שני רופאים חכמים, יועצי המלך, פיקחו על הרחצה.

האמבטיה מולאה במים זכים במיוחד ותמיד הרופא, המפורסם יותר מבין השניים, היה טובל את קצה אצבעו הקטנה במים, מביט על חברו והיה אומר "המממ". ואז הרופא המפורסם פחות היה טובל אף הוא את קצה אצבעו במים והיה אומר

"המממ". וכך המים היו תמיד בחום המתאים ולא גרמו לנסיכה הקטנה כל נזק.

בהזדמנות כזו המלך בעצמו טפטף לאמבט טיפות אחדות של בושם מיוחד, מבקבוק זהב משובץ ביהלומים. אז גברת החצר הראשונה הייתה מביאה את התינוקת עטופה במגבת משי מפוארת והכניסה אותה למים. הרופאים החשובים שמו את

אצבעותיהם על אפיהם ונראו חשובים מאוד, והמלך, שהיה קצר ראייה, היה מרכיב משקפיים כדי להביט על הנסיכה הקטנה ששקשקה במים כמו דג. גם יתר הטיפול בילדה התבצע בטכס מיוחד כזה, וכך גם פיקחו על כל אירוע בחייה של הילדה, וזו גדלה מיום ליום יותר בריאה ויפה. עם הימים לא פחתה מסירותו של המלך לילדה. היופי שלה היה לנושא של כל שיחות בארמון המלך ואנשי החצר התחרו ביניהם כדי לנחש את רצונותיה של הנסיכה לפי מבט עיניה הכחולות, ולמלא אותם עוד לפני שהביעה אותם. לא פלא שהגברת הקטנה גדלה אנוכית וחשבה רק על ההנאות שלה עצמה. אמנם המלך שכר לה מטפלות, אך אסר עליהן לומר מילה קשה ליקירתו, ומטפלת שהעזה לנזוף בנסיכה בגלל מעשה כלשהו הייתה מפוטרת מיד. כך גדלה הילדה, ונעשתה כל פעם יותר עיקשת וגחמנית. מעולם לא ניתן היה להשביע את רצונה. היא רגזה על כל דבר פחות ערך, זעפה, גידפה, ונהמה על כל מטרד. קולה קיבל צליל רטינה

מיוחד, קשה להאזנה ולא הולם נסיכה כה יפה וצעירה. כל חצר המלך סבלה מרגזנות של הגברת הצעירה. אנשי החצר התלוננו לעתים קרובות מאחורי גבו של המלך, אך לא העזו להוציא את תלונתם בפניו. שתי גברות החצר זקנות, שעצביהן כבר לא היו חזקים כמו פעם, נאלצו לקבל טיפול מיוחד מפרופסור מפורסם לקוסמטיקה, כדי שיצייר חיוך על פניהן, כזה שלא יופרע על ידי הריטון ונהמות של הנסיכה. גם המלך עצמו סבל ממצבי הרוח הסוערים של בתו, אך הוא עמד בכך בסבלנות. "היא תהיה פעם מלכה" היה אומר לעצמו "ומתאים שיהיה לה דעה ונחישות משלה." אהבתו לבת הייתה כה גדולה שנכנע באופן מוחלט וגחמות שלה. אנשי החצר לא היו כה וותרנים בדעותיהם וכינו ביניהם את המלכה לעתיד, אחרי גבה כמובן, "הנסיכה הרוטנת".

*

אך למרות מצבי הרוח, הריטון וקולה הצורמני הנסיכה הייתה מאוד יפה וגם עתידה להיות יורשת

של ממלכה גדולה. לכן גם נסיכים רבים חיזרו אחריה. אך הנסיכה הרוטנת החליטה להיות שולטת יחידה וסירבה לתת את ידה לכל מחזר שהופיע לפניה.

חדרי הנסיכה היו מהיפים שבארמון כולו. אחד החדרים, זה שממנו ניתן היה לראות יער עבות, היה האהוב ביותר עליה, אך גם מקור של רוגז גדול שלה. תמיד כשהביטה בחלון לכוון היער רטנה בקולה הצורם "בלתי נסבל! איום!"

מקור הרוגז הזה היה בית קטן בקצה היער, שנראה מחלון חדרה. בבית זה חיה אישה זקנה, המוכרת בין עניי העם שבסביבה כ"אשת היער התלת-רגלית", בגלל מקל עץ, עליו נשענה בעת הליכתה. אנשי הסביבה שנאו את האישה אך גם פחדו ממנה, כי האמינו שזאת מכשפה מרושעת מאוד. הנסיכה, ששנאה לא רק את האישה אלא גם את ביתה הרעוע, שלחה כבר מספר פעמים הצעות מפתות כדי לרכוש את הבית, אך אשת היער צחקה על השליחים וענתה כל פעם שהבית מתאים בדיוק לצרכיה והיא לא מתכוונת לעזוב אותו כל זמן שעוד חיה.

מאחר שלעניים היו אותם הזכויות כמו לעשירים, הנסיכה לא יכלה לעשות דבר ורק רטנה עוד יותר. היא החליטה פעם לא להיכנס לחדרה האהוב בכלל, אך לא יכלה לעמוד בהחלטתה. היא באה לשם תמיד, כאילו כוח סמוי מושך אותה לחלון, כדי שתוכל להתרגז ממראה של הבקתה העלובה השייכת למכשפה התלת-רגלית.

בסוף המלך, שהוטרד על ידי בתו המתלוננת והרוטנת, הפעיל את זכותו, והסכים לסלק את הזקנה מביתה שלה. הוא ציווה לבנות לה בית נאה וטוב יותר במקום אחר. הזקנה לא יכלה להתנגד לצוו מלכותי, אך רגל שלה לא דרכה מעולם בביתה החדש.

בינתיים הבקתה הישנה פורקה ובמקומה נבנה בית קיץ יפה, בהתאם לדרישות הנסיכה, ולשם היא באה לעתים עם גברות חצר המלך, להשתעשע בימי קיץ חמים.

*

ערב אחד הנסיכה יצאה לטיול ביער לבדה. היא רגזה מספר פעמים באותו היום. פעם על גברות החצר שלה, פעם על תופרת השמלות, וגם על

השמיים, שלמרות דרישותיה התכסו בעננים כבדים.

במצב רוח עכור זה שום דבר לא השביע את רצונה. היא רטנה על הציפורים כי הן שרו יפה. היא כעסה על צמרות העצים שנעו ברוח. "למה לעצים אלה אין עלים אלא רק מחטים?" שאלה ברוגז, ואחר כך נהמה כי לא ראתה וורדים על השיחים שבדרכה.

תמיד רוטנת המשיכה בדרך עד שהגיעה למקום בו נעמדה בשקט ובפליאה. ברחבת היער ראתה מעגל של אבנים בעלות צורה מוזרה, מחוברות ביניהן במטפסים ושרכים. כשהיא הביטה עליהן נדמה היה לה כי האבנים מקבלות צורות של גמדים, ומביטות סביב בפנים של פיות משונות. המראה עצר אותה במקום. כוח מוזר משך אותה למעגל הזה, שבתוכו הופיע פרח נהדר, אשר עלי כותרת שלו כאילו נפתחו לקראתה. היא לא יכלה לעמוד בפיתוי וקטפה את הפרח.

באותו רגע רגליה שקעו עמוק באדמה והפכו לשורשים, שערותיה היו למחטי אורן וזרועותיה נעשו לענפים. היא הייתה עכשיו לעץ אורן מתנועע,

חורק, גונח ורוטן עם כל משב הרוח, יותר מאשר היא בעצמה עשתה אי-פעם ברגעי כעס הגדולים. ואז ראתה גם את דמותה של אשת היער, הנעה סביב למעגל הקסום, כשזרועותיה נעשים לכנפי ציפור וידיה לטרפים. וכמו שבת המלך הפכה לעץ אורן, כך אשת היער הייתה לינשוף, שהתיישב לרגע בקריאת ניצחון על ענפיה, ואז עם זעקה "טו-וויט! טו-והוו!" נעלם ביער.

בארמון ראו שהנסיכה לא חוזרת והתחילו לדאוג. אחרי שכל החיפושים היו לשווא, המלך נכנס למרה שחורה. מאז את רוב זמנו בילה בבית הקיץ שבקצה היער, שם התאבל על בתה האבודה.

*

יום אחד, אחרי חודשים רבים, יצא המלך ליער. רוח חזקה התחילה לנשוב אך הוא לא שם לב לכך. הוא הגיע לרחבת יער שבה עמד עץ אורן בודד במעגל אבנים. הרוח הניעה את ענפי העץ והוא חרק חזק.. המלך הביט עליו וחשב "כמה דומות החריקות האלה לקולה של בתי היקרה", התיישב תחת העץ ובכה מרות. ואז לכל דמעה שזלגה מעיניו אגודת מחטים נפלה מהעץ. כי הנסיכה

הרוטנת הכירה את אביה, ובכל לבה קוננה על
כאבו ממנו הוא סובל, ועל הסבל שגרמה לו בעבר.
"טו-וויט! טו-והו!" נשמע פתאום קול מגומחה
שבעץ.

"מי זה?" קרא המלך.

"זו אני, בן-דודי" אמר הינשוף שקפץ החוצה
ובהדרגה קיבל את צורתה של הפייה הסנדקית.
"אמנם לא רצית שאתערב בחינוך בתך, אך בכל
זאת תרמתי לחינוכה. זו אני הייתי אשת היער
התלת-רגלית שגירשת מביתה כדי לספק גחמות
בתך. ועל כך במשך שנה שלמה היא חרקה, גנחה
ורטנה, בחום הקיץ, תחת שלג החורף ובסערות
האביב והסתיו. אבל העונש שלה, וגם זה שלך,
נגמר כעת."

וכשהפייה דיברה, עץ האורן היה שוב לנסיכה, והיא
נפלה בזרועותיו של אביה המלך. אשת היער,
הפייה, הפכה שוב לינשוף והאבני המעגל הקסומות
היו לעטלפים, וכולם נעלמו בצללי היער.

אחרי זמן קצר הנסיכה נישאה לנסיך נאה וגם
שינתה את שמה. לא כינו אותה כבר מעולם
"הנסיכה הרוטנת".